

ΒΡΑΒΕΙΟ ΦΙΛΙΑΣ ΤΡΙΚΑΛΩΝ 2017

ΗΛΙΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ

ΠΟΙΗΣΗ

Τὰ Μαστίγια (1980), *Μεταλλαγή στο Άπροσδόκητο* (1982,1984), *Τὰ φύλλα τοῦ νεροῦ* (1986), *Σκοτεινὸς Μαγνήτης* (1989), *Τὸ ἔρημο λυκόφως* (1992), *Λόγος γιὰ τὴν Ἀβεβαιότητα* (1997,1999), *Τὰ μνηστρα τῆς ἀθύσσου* (2003, 2014), *Σιωπητῆριο χιονιοῦ* (2005, 2014), *Τὸ Δέντρο ποὺ ἔγνεθε τὴ βροχὴ καὶ τραγουδοῦσε* (2010), *Λέξεις ἀπὸ φύλλα καὶ νερὰ* (2012), *Τὰ Λιλιπούτεια* (2015, 2016), *Celestial and Earthly Poems* (2015), *Λεζάντες γιὰ τ' ἀόρατα* (2016)

ΔΟΚΙΜΙΑ-ΜΕΛΕΤΕΣ

Ἡ γενιὰ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Ὁράματος (1987), *Ἡ Κυριακὴ τῶν ποιητῶν* (1993, 2013), *Παράθυρα ὀνείρου* (2000), *Νίκος Παππᾶς / μιὰ παρουσίαση* (2002), *Τὸ Χαμένο Ποίημα* (2009), *Kostas Tsiropoulos / Intramar / Tenerife* (2009), *Λάμψη καὶ Γνόφος* (2011), *Ἡ λύρα καὶ ἡ σάτιρα / Ὁ ποιητὴς Κώστας Βάρναλης* (2017)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Μεσημβρινὰ δαιμόνια (1997), *Φάσματα τῆς ἐρημιᾶς* (1999), *Χιόνι στὰ ὄνειρα* (2001), *Χῶμα, Χώματα* (2007), *Τρίκαλα 1951-1969/Ἡ πόλη ὅπου γεννήθηκα* (2014)

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ μαγικὴ τρομπέτα (ποίηση 2003), *Τὸ λαίμαργο γουρουνάκι* (παραμῦθι 2004), *Ἀνθισμένες καρδοῦλες* (ἀφήγημα 2004), *Ἱστορίες ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχαστοῦν* (ἀφηγήματα 2004), *Τὰ τραγούδια τοῦ μικροῦ πρίγκιπα* (ποίηση 2009)

ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ

Ἀνθολογία Σύγχρονης Ποίησης / Ἡ δεκαετία τοῦ 1980 /Τὸ Ἰδιωτικὸ Ὅραμα (1989)

ΤΑ ΜΑΣΤΙΓΙΑ

Άμα πεθάνεις στη μέση του δρόμου

.....

Κανείς δε θα δώσει σημασία

Τότε σηκώνω κύματα τη φωνή μου και
απέρχομαι

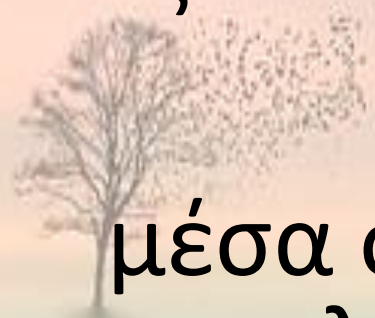
Τα μαστίγια τα κρατούν
άλλοι
Εσύ απλώς συγκατανεύεις

.....
κρυμμένος στη σκιά

Ένας λαός παραδομένος όχλος

ΜΕΤΑΛΛΑΓΗ ΣΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

το φεγγάρι μεταμορφώνει τα πράγματα
στις εσωτερικές τους διαστάσεις

μέσα στο κενό ηχεί ζωηρά
το ελλείπον αντικείμενο

Μέσα σ' αυτή τη σπαραχτικά γαλάζια βροχή
Μέσα σ' αυτή την πένθιμη βροχή με τα λουλούδια

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Γιγάντια δέντρα μοναχικά κι επηρμένα

Στο κοραλλένιο σούρουπο
Σφυρίζει ο άνεμος ζεστός

«-Οδυσσεύ, -Οδυσσεύ»
«Ο»- «δυσ»- «ευ»

Τα φουσκωμένα ποτάμια
Του βροχερού φθινοπώρου

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΜΑΓΝΗΤΗΣ

Τι κόκκινο βαθύ το μακρινό φεγγάρι

Κορνάρουν τα τρακτέρ
... μες στα χωράφια

Η Θεσσαλία φθάνει διακεκαυμένη

Θροΐζουν...

Αναπνοές δασών

βογγούν...

παφλάζουν

Γάλα στυφό

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΛΥΚΟΦΩΣ

Φύλλα της μνήμης
Στα φύλλα της καρδιάς
Που ονειρεύεται

Τυφλό τζιτζίκι -
Θυμωμένο μερμήγκι -
Αχνοί τ' Αυγούστου -

ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Σε χαιρετώ μαύρο χωράφι που με απέβαλες,
Λάσπη βαθιά που θα με πάρεις πίσω.

Αντί για στάχτη
θα είμαι ένα αστέρι

Τρυφερές πεδιάδες και λόφοι ωχροί

...

Θα γυρίσω ν' απλωθώ
μέσα στον λιγοθυμισμένο κάμπο

ΤΑΜΝΗΣΤΡΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Γιατί δεν ήξερε
Κι ούτε κανένας ξέρει
Κι ούτε θα ξέρουμε ποτέ
Το πότε πού κάθε στιγμή
συμβαίνει

Μόνο το άνθος της αβύσσου
θάλλει

Όσπου το βλέπω πια κι εγώ
αυτό το αόρατο

Ας χαιρετήσω πάλι το νερό

ΣΙΩΠΗΤΗΡΙΟ ΧΙΟΝΙΟΥ

Κουβέρτα χιονιού.
Και όσο σκεπάζομαι
τόσο κρυώνω.

Νερά. Και «θα 'ρθεις;»
λέει στο είδωλό του
τ' αργό φεγγάρι.

Χρυσά σιρίτια-
μαλαματένια χλόη-
παντού Σεπτέμβρης-

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΓΝΕΘΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ

Τί είναι ποίηση; Όποιος την έννόησε
δεν ξαναμίλησε ποτέ.

Ή ποίηση είναι
διάθεση.

Κι όταν ξυπνήσω στό άλλοῦ
Νά εἶμαι κάτι καινούργιο

Τό δέντρο μαγνήτης
Πού ἔγνεθε τή βροχή
Καί τραγουδοῦσε

ΤΑ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΑ

Μια τρελή ηλιαχτίδα ερωτοτροπεί
με τα νερά του βουνού

Κάθε στιγμή
Νέα λουλούδια σκάνε στο λιβάδι
Παρακολουθώ και δέομαι
Στη θαυμαστή Επιμέλεια
Του αόρατου κηπουρού

Τιτιβίσματα και
καλημέρες
Τί άλλο τάχα εννοεί
το σφύριγμα του κότσυφα
Βαθιά στις έξι το πρωί;

Κάθε φορά που ένας νεκρός ξυπνάει
Απ' το βαθύ του λήθαργο
Ένα λουλούδι ανθίζει
Στους εγκαταλειμμένους κήπους

ΛΕΖΑΝΤΕΣ ΓΙΑ Τ' ΑΟΡΑΤΑ

Αγαπώ υπερβολικά τις γέφυρες
Σε καλούν ...
Για να σε περάσουν αντίπερα

Η μυρωμένη αύρα θωπεύει τη γαζία

Συνομιλώ με τον λωτό
Κι όλο θαυμάζω τα πλατιά μεγάλα φύλλα του

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα
Όταν θαύμαζα μόνος
Το ξαφνικό φεγγάρι
Ένας βάτραχος με συνέδραμε
κελαρύζοντας σαν νερό

Ω τί οξύς Μαρτιάτικος ήλιος
που τόσο βαθιά μας αναζωογονεί

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ

...αυτό το σκουρόχρωμο και καμπούρικο πλάσμα που έβλεπε να περνάει σκυμμένο, ψάχνοντας μυστηριώδη πράγματα στο χώμα.

Ήταν ένα από τα παράξενα όντα του Κακορέματος, εκείνα που ακολουθούσαν τον θηριώδη Μεσημερά, που τσίριζαν αλλοπαρμένα και έπαιζαν τις απόκοσμες φλογέρες. Να και η διχαλωτή φλογέρα του...

ΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

Ίστορίες που έγιναν ή ήχώ
τῆς συλλογικῆς μνήμης καί,
ἀνάλογα μέ τήν ὥρα που ἀνακαλοῦνται,
ταιριάζουν
εἴτε μέ ὅλους εἴτε μέ κανένα.

ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

”Εφυγα κακήν κακῶς,
ἀφήνοντας χίλια πράγματα στη μέση.
’Αλλά ἔτσι γίνονται αὐτά. Ἀπρόοπτα.
Γιατί ὅταν εἴμαστε στήν ἄλλη μεριά,
δέν βλέπουμε τίς μυστικές συγκλίσεις.
Δέν νιώθουμε τήν ὥρα πού ἔρχεται καί
πρέπει νά συμβεῖ ἡ μεταπήδηση.

ΧΩΜΑ ΧΩΜΑΤΑ

Τό Πλάσμα αἰφνιδιάστηκε...
Κόλλησε τό μάτι του στην τρύπα,
πού μίκρυνε ξαφνικά,
καί μέ τό νύχι του δοκίμασε πάλι νά σχίσει
τή διαχωριστική κρούστα.
Τοῦ κάκου, δέν μποροῦσε νά περάσει...
Σέ λίγο τό φῶς ἔσβησε ἐντελῶς καί
ἀπόμεινε τό ἥμερο, γλυκό, ἡλιακό φῶς.

Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ

ΤΡΙΚΑΛΑ 1951-1969

Πρέπει να πω κάτι ακόμα για τα Τρίκαλα,
την πόλη στην οποία μεγάλωσα και ανδρώθηκα και
να κλείσω έτσι μελαγχολικά αυτό το μικρό
σημείωμα καταβυθίσεων στη μνήμη

....

Πιο διεγερτικές συγκινήσεων ήταν οι εικόνες του
τρένου, όταν περνούσε ουρλιάζοντας
πάνω από τις σιδερένιες γέφυρες

....

Το Δροσερό ήταν ο προορισμός
των πιο μακρινών εκδρομών –πάντα με πεζοπορία-
των γυμνασίων της πόλης.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ο ποιητής υπήρξε.
Τώρα υπάρχει
μόνο το ποίημα.
Και μόνος
διαφεντευτής του
απομένει τελικά
ο αναγνώστης.

Ακραιφνής άμυνα
μέσα στον ιδιωτικό χώρο,
ατομική συμπάγεια
έναντι
της υδαρρούς μάζας
του ανώνυμου πλήθους

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ἡ Κυριακή μέσα στήν ποίηση ἑξομοιώνεται κατά τό πλεῖστον μέ τήν ἡμέρα τῆς δυστυχίας.

Τό δείλι γίνεται μελαγχολικό, τά σύννεφα βουρκωμένα, ὁ περίπατος πληκτικός, ἡ μνήμη σπαρακτική καί βουλιαγμένη

ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΟΝΕΙΡΟΥ

Χαῖρε, Μαρία.

Σ'εὐχαριστῶ γιὰ τό ὄνειρο,
τή θλιψη, τή φαντασμαγορία.
Σ'εὐχαριστῶ γιὰ αὐτό τό ὑπέροχο
ἀλίευμα τῆς ὀμορφιᾶς
μέσα ἀπό τό μελαγχολικό παραμύθι
τοῦ Ἀνθρώπου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τα χέρια μου δένω και λύνω
Μέχρι να βρω ξανά το λινό

Πού θα πάει αυτό το φύλλο
Δίχως μάνα, δίχως φίλο;

*«χρώμα χρώματα
στα αόρατα όνειρα της αβύσσου»*

Σας ευχαριστώ